

~~1887.~~
A 8089.

Lõbus lapsepõli

~~1684~~

Meil aia ääres tänawas.

Meil aia äärne tänawas, kui armas oli see;
kus lasteheinäs põlvini me' lapsed, jookšime.
kus ehani ma mängisin, küll lille, rohuga,
kust wanataat käe kõrval mind wiis tuppa magama.

Küll üle aia tahtsin ma ta kombel waadata.
„Laps, oota,“ kostis ta, „see aeg on kiir küll tulema!“
Aleg tuli: Maa ja mere peal film mõnda seletas,—
ei pool nii armas polnud seal kui külatänawas.

Wallatumad.

Kutsikas: Dissa: nüüd on pidu. Näidate, kuhu teie tiivatekesed ka kõlbawad.

Kanapojad: Appi, appi! See tahab meid ära murda!

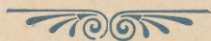
Kana: Sina üleannetu, kuidas tohid sa wäetikesi hirmutada.

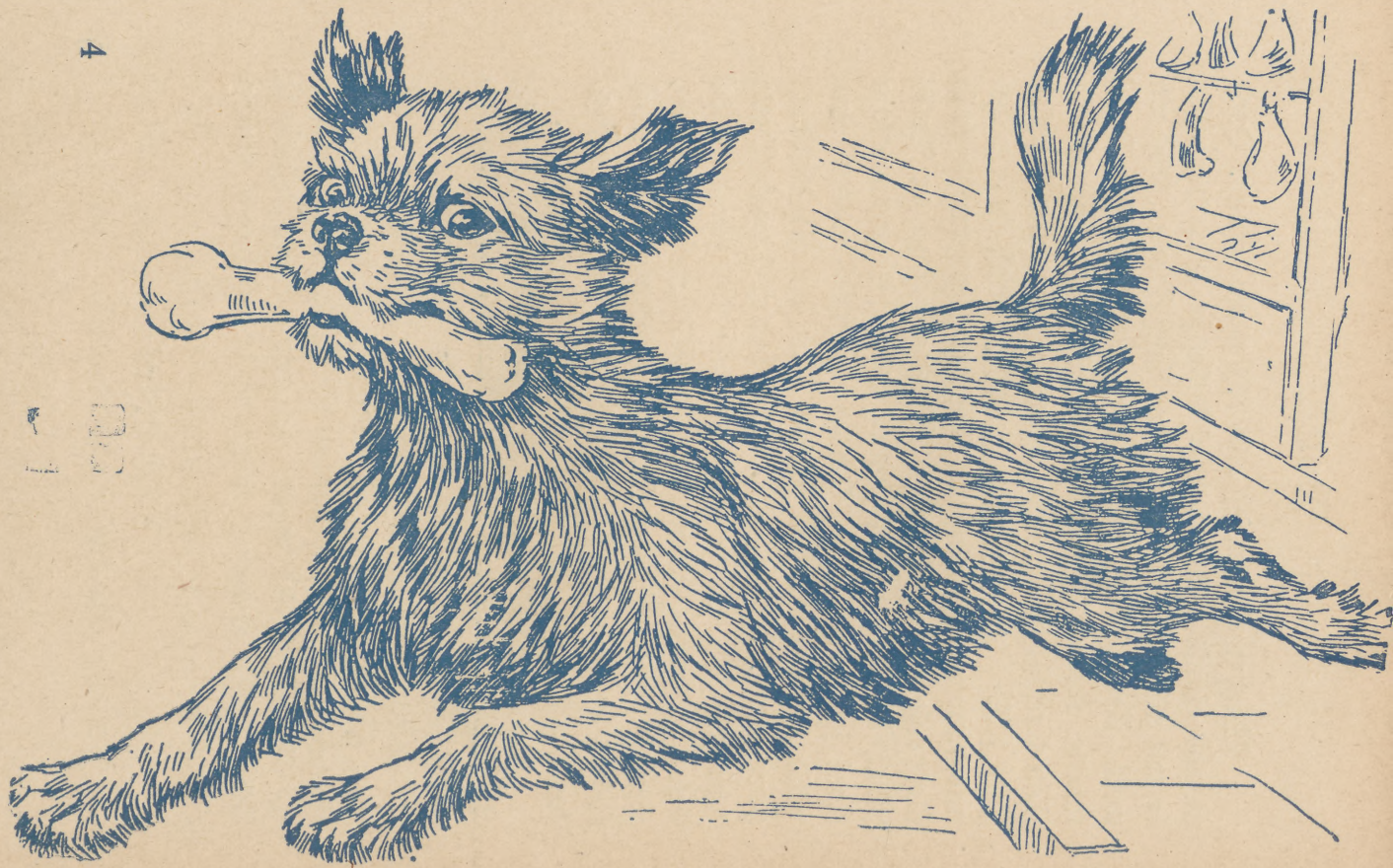
Pojad: Hästi, hästi, paras, paras!

Polla.

Vanemad inimesed olid kõik wälja läinud. Toas magas ainult wäikene laps hällis ja keset pörandat lamas päikese paistel karwane koer Polla. Kõik oli vaik. Alinult kõrbeste suminat ja kella tiksumist oli kuulda. Korraga tõstab Polla pää üles, nuusutab ja jääb teraselt hälli poole wahtima. Ja mis ta näeb? Just hälli kõrwal roomab lahtisest uksest sisse pääsnud suur must nõiuluss ja tahab praegu mööda hälli ülespoole ronima hakata. Wälgu kiirusega on Polla püüsti, teisel silmapilgul on ta uksi kõris hammastega kinni ja hakkab teda ägedasti kaksipidi wastu oma pääd peksma. Mõne sekundi järel on uus tükkideks purustatud. Rõõmu ja ärrituse pärast targab Polla taas ringi ja haugub nii walgusti kui jõuab. Laps ärkas ja hakkas nutma. Seda kuulis õuest lapse ema, ruttas tuppa ja hakkas Pollaga taplema, kui ta nägi, kuidas see hüppab ja hulub. Polla aeti peksuga toast wälja.

Sääl alles nägi ema pörandal nõiulussi tükke. Ta ehmatas: kui ta aega leidis, et laps terve ja madu surunud on, sai ta kohe aru kes koleda eluka oli hukanud. Suure häämeelega kutsus ta Polla tuppa tagasi ning silistas, paitas ja kallistas oma lapse elupäästjat. Pollal oli aga seda suurem rõõm, ta hüples, niiskust ja libistas ennast wastu perenaist, nagu tahaks ta sellega oma wahwust kinnitada ja truudusest tunnistust anda.

Roer on meie majahoidja,
Truu ja hoolas alati,
Mina olen tema toitja,
Wiin tal' leiba, kontifi.

Wanäl ajal kubisesid
meie metsad metsloomadest.
Karu oli küll nende seas
kõige suurem ja tugevam,
kuid tarkuse ja kavaluse
poolest ta teistest üle ei
olnud. Wanašõnagi ütleb:
„rebasel on ühe jõud ja
ühetsa aru, kuna karul ühet-
sa jõud ja ühe aru“.

Sulew oli wäike. Isa sõidutas teda põlwe peal, ise laulis:

„Sõida, sõida sõtsele,
üle aia onule,
läbi laane lellale,
teed mööda tädile.“

Sulewil oli hea meel, ta naeris.

Sulew sai suuremaks. Ta tahtis juba hobuse seljas sõita. Kui isa põllult kündmast tuli, läks Sulew isale vastu. Isa tõstis Sulewi hobuse selga. Rahe käega hoidis Sulew hobuse lakast kinni ja sõitis kodu õue.

Nüüd on Sulew 8 aastane. Julgesti sõidab ta hobuse seljas, ajab päris nelja. Hobust koplisse wiia ja koplift tuua on Sulewi armsam amet.

Ütsford said kolm ametiwenda, haug, kottas ja hunt järwe kaldal kottu. Oli sõprus uuesti sõlmitud, siis tehti omawahel maha, et igaiüks peab teisi aitama ja oma saaki sõbradega jagama.

Otselohe mindi ka uut sõprust teoga kinnitama. Ühes kohas järwe kaldal teadis haug kotti täie kalu olevat, mille kõrwal mees magas. Otsustati kott salamahiti ära wiia ja kalad üheskoos ära süüa. Üks tats kolm! olidki sõbrad kotti juures ja asusid tööle, kuid igaiüks tõmbas ise külge: hunt kiskus laane poole, haug winnas wette, kottas aga tiris taewa alla. Olid sõbrad kotti kallal tütt aega asjata waewa näinud, läksid nad isetestis tülli. Ühistööliste kära pääl ärtas mees unest ja haaras wembla. Šhu rööwel kadus pilwe alla, hunt wehtis kuusitusse, haug aga sulpsas kaldalt wette.

Ühistööle ühel nõul, —
siis on wäärtust teie jõul!
On teil aga üksmeelt wähe,
ei siis töö teil torda lähe!

Ei seedrid ei palmid,
Ei kaskwa me' maal,
Meil ongi kuused, männid —
Ja kased kaunimad.

Seene külb.

Rord otsinud wanaeit metsas seeni ja leidnudki suure seene. Ta mõtelnud iseeneses: See-fugune seen on wast asi . . . ja murdnud ta warrelt. Seenewarre august tulnud tohe hull pisukesi mehi wälja ja ütelnud: „Eit, kui sa tahad rikkaks saada, siis poe siit august alla!“

Eit olnud küll walmis rikkust omandama, aga ei teadnud, kuidas august alla minna. Sellepärast wastanud ta: „Te käsite mind siit alla minna, siit ei pääse hürgi alla, kuidas siis minufugune!“

Selle järele astunud üks mehikestest augu peale ja hüpanud seal kolm torda. Nui läinud sedamaid suureks, ja alt awausest paistnud trepp. Eit kohmetanud seda nähes. Mehike wõtnud aga eide käest kinni ja talutanud ta alla. Kui nad edasi läinud, silmanud eit enese ees suure hunniku kulda ja hõbedat. „Wõta, wii siit nii palju kui jaksad!“ Ütelnud wäike mees. „Kui see otsas, tule jälle siia tagasi! Aga ära sa sellest kellegile sõnakest lausu!“

Eit wõtnud nii palju kulda ja hõbedat ühes kui jaksanud. Kuid wäikese mehe kulusi pole ta midagi hoolinud: rääkinud kodus lugu ka tütrele,

käskinud tütar ruttu riided selga panna ja appi tulla kulda tasfima. Ta läinud tütrega sinna, kust esiti seene murdis, näppinud seal seene juurt niikaua kuni wäikesed mehed wälja tulnud ja küsinud: „Mis sa tahad?“ Eit tellinud weel kulda ja näidanud tütre peale tähendades, et ta sellele kulda tarwis.

Wäikesed mehed rääkinud isekeskis, wiinud siis eide ühes tütrega august alla. Seal andnud nad eidele nii palju, kui eit lenda jõudnud ja ütelnud siis: „Nüüd latsu, et ruttu wälja saad! Tütre jätame trahwiks siia, et sa keeldud saladuse wälja lobisefid, ise wõid aga koju minna.“

Baewalt oli eidekene need sõnad kuulnud, siis lendas ta nagu takukoonal august üles maa peale. Kogu jõudes leidnud eit et kuld kõik mullaks oli muutunud. Küll kahetses nüüd ta, et sõna ei olnud kuulnud, aga mis see enam aitas. Mitu korda käis eit weel metsas vaatamas, kas juhtuks tütar nägema, aga ei midagi. Tütar oli ja jäigi maa-aluste naisteks.

